

que les fées fixent le destin du nouveau né la troisième nuit de sa naissance et de la mort, la coutume de dire des lamentations funèbres (thrènes) sur la tombe du mort, par les proches parents.

L'auteur a pu enregistrer sur des bandes de magnétophone 11 mirrologues, pendant que de vieilles femmes les disaient sur la recente tombe d'un garçon (phot. no 3 en p. 258).

ΣΤ'

ΕΚΘΕΣΙΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΕΙΣ ΖΑΚΥΝΘΟΝ
ΑΠΟ 5 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΕΩΣ 3 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1965

ΥΠΟ ΣΤΑΥΡΟΥ ΚΑΡΑΚΑΣΗ

Κατὰ τὴν ἀποστολὴν μου εἰς τὴν νῆσον Ζάκυνθον ἀπὸ τῆς 5 Αὐγούστου μέχρι 3 Σεπτεμβρίου 1965, ἐργασθεῖς, πλὴν τῆς πρωτευούσης, εἰς τὰ χωρία: Κερί, Λιθακιά, Παντοκράτωρ, Μουζάκι, Μαχαιράδο, Μπογιάτο, Ἄγ. Λέοντα, Ἐξωχώρα, Μαριῆς καὶ Ἄνω καὶ Μέσες Βολίμες, ἐπέτυχον τὴν ἠχογράφησιν ἐπὶ ταινιῶν μαγνητοφώνου 320 μελωδιῶν ἀστικῆς λαϊκῆς μουσικῆς, δημοτικῶν τραγουδιῶν, ὡς καὶ λαϊκῶν χορῶν.

Εἰς τὴν μουσικὴν ὕλην ταύτην ἡ ὁποία κατετέθη εἰς τὸ Κέντρον ὑπ' ἀρ. εἰσαγ. 12.851-13.169 (ἀρ. ταιν. 938-973), τὰ δὲ κείμενα εἰς χειρόγραφον ὑπ' ἀρ. 2958 περιλαμβάνονται: μοιρολόγια, νανουρίσματα, τραγούδια τοῦ γάμου, ἐρωτικά, παραλογαί, ἀκριτικά, στιχάκια (λιανοτραγούδα) κ.ἄ. Κλέφτικα καθὼς καὶ τὰ καλούμενα τραγούδια τῆς τάβλας εἰς ἐλευθερον ρυθμὸν δὲν ἀπαντῶνται ἐνταῦθα, ὡς ἐπίσης καὶ μελωδία εἰς χρωματικούς τρόπους. Ἄπασαι αἱ ἠχογραφεθεῖσαι μελωδία ἀνήκουν εἰς διατονικὰς κλίμακας καὶ εἰς κανονικούς ρυθμούς.

Εἰς τοὺς γάμους καὶ τὰς πανηγύρεις, ἐπειδὴ ὁ χορὸς συνεχίζεται εἰς περισσότερον χρόνον ἀπὸ τὸν τῆς ἐκτελέσεως ἑνὸς ἄσματος, οἱ τραγουδισταὶ ἄδουν ἐν συνεχείᾳ πρὸς τοῦτο δύο ἢ τρία ἄνευ διακοπῆς: τὰ οὕτως ἠδόμενα τραγούδια ἔχουν συνήθως ὁμοιότητά τινα εἰς τὰ θέματά των. Ἐκ τῆς χρήσεως ταύτης τὰ ἐν λόγῳ ἄσματα ἤρχισαν σὺν τῷ χρόνῳ νὰ θεωροῦνται ὡς ἓνα τραγούδι. Οὕτως ἡ Σούλα Γιαννούλη ἐκ τοῦ χωρίου Ἄνω Βολίμες ἐτραγουδῆσεν ὡς ἐν ἄσμα τὰ τραγούδια α) τῆς Ζερβοπούλας καὶ β) Ἐνας κοντός, κοντούτσικος¹, ἐπιμένουσα ὅτι ἐπρό-

¹ Ἄριθ. εἰς. μουσ. 13.033

κειτο δι' ένα τραγούδι. Τὸ ἴδιον συνέβη καὶ εἰς τὸν Ἅγιον Λέοντα, ὅπου ἐτραγουδήθησαν καὶ ἐχορευθήσαν ὡς ἓνα τραγούδι, τρεῖς διάφορα ἄσματα¹.

Πλὴν τῶν ὡς ἄνω δημοτικῶν τραγουδιῶν καὶ λαϊκῶν χορῶν ἠχογράφησα ἐπίσης λαϊκὴν ἀστικὴν μουσικὴν, γνωστὴν ὡς Ἑπτανησιακὴν, ἣτοι καντάδες, μονωδίας, βαρκαρόλλες καὶ ἀρέκιες, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν ἓν ἐκ τῶν πλέον χαρακτηριστικῶν μουσικῶν εἰδῶν τῆς Ζακύνθου.

Εἰκ. 1. «Ταμπουρλονιάκαρα».

Ἡ ἀρέκια συνήθως τραγουδεῖται ἀπὸ ομάδας 4-6 τραγουδιστῶν a cappella, ὅταν δὲ εἶναι μονόφωνος, ἐνθυμίζει κρητικὴν μαντινάδα. Τὸ κείμενον, ὡς καὶ εἰς ἄλλας νήσους, εἶναι αὐτοσχέδιον ἢ γνωστὰ δίστιχα καὶ τετράστιχα.

Χοροοί. Εἰς τὴν πόλιν τῆς Ζακύνθου ἐχορευόντο παλαιότερον ὅλοι οἱ εὐρωπαϊκοὶ χοροί. Λαϊκοὶ χοροὶ ἐν χρήσει σήμερον εἶναι ὁ συρτός, ὁ Ζακυθινός, ὁ σταυρωτός, ὁ Λεβαντίνικος, ὁ Καλαματιανός, ὁ ὁποῖος, ὡς φαίνεται, διεδόθη κατὰ τοὺς μετὰ τὴν Ἑνωσιν χρόνους, ἐπίσης ὁ Γιαργιτὸς ἢ χορὸς τοῦ Θεσέως, ὅστις εἶχε λησμονηθῆ, κατόπιν ὅμως ἐνεργειῶν καὶ ἐρευνῶν τοῦ καθηγ. τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς κ. Ἀγγέλου Βισβάρδη παρουσιάσθη ὑπ' αὐτοῦ ἐκ νέου εἰς τὸ Α΄ Φεστιβάλ Λαϊκοῦ Θεάτρου Ζακύνθου τὸν Αὐγούστον τοῦ 1965.

Μουσικὰ ὄργανα. Λαϊκὰ ὄργανα ἀπαντῶνται τὰ ταμπουρλονιάκαρα δηλ. πίπιζα (ζουρνᾶς) καὶ μικρὸ νταούλι (εἰκ. 1) καὶ τὸ σουραύλι.

Κατὰ πληροφориᾶς τοῦ Διον. Χασαλεύρα, ἐτῶν 35, ἀπὸ τὴς Ἄνω Βολίμες,

¹ Ἀριθ. εἰσ. μουσ. 13.222-13224.

«τὸ νιάκαρο» κατασκευάζεται ἀπὸ ξύλο καρυδιᾶς, μουσμουλιᾶς, κουμαριᾶς ἢ ἀπὸ ἔρικοι. Ἡ ψυχα (τὸ ἔσωτερικὸ τοῦ κορμοῦ) βγαίνει μὲ τρυπάνι. Τὸ νιάκαρο ἔχει 6 τρύπες καὶ μίαν ὀπισθεν. Ἐπίσης ἔχει μίαν ἀκόμη πού δὲν τὴν μεταχειρίζονται καὶ 6 ἄλλας μικροτέρας εἰς τὴν χοάνην. «Τὸ καινούργιο νιάκαρο τὸ βάζουν μέσα στὸ λάδι ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες γιὰ νὰ γίνῃ στερεὸ καὶ γιὰ νὰ μὴ σπάῃ τὸ ξύλο».

Παραθέτομεν κατωτέρω χαρακτηριστικὰς τινὰς μελωδίας:

Ἄριθμ. 1. - «Ὁ ξένος ἀπεφάσισε νὰ πάῃ νὰ στεφανώσῃ»¹.

Πρόκειται περὶ τοπικοῦ τραγουδιοῦ τῆς Ζακύνθου τοῦ ὁποίου περιεχόμενον εἶναι ἡ δολοφονία τοῦ Ξένου ἀπὸ τὸν Λέτζερη. Λέγεται ὅτι τὸ συνέθεσεν ἡ μητέρα τοῦ δολοφονηθέντος. Ὁ Γιάννος Λέτζερης ἀνῆκεν εἰς οἰκογένειαν παλληκαράδων τῆς Ζακύνθου.²

Μουσικῶς ἀνήκει τοῦτο εἰς τὸν τρόπον τοῦ do (πλάγιος τοῦ Δ' ἤχου τῆς Ἐκκλ. Βυζ. Μουσικῆς) μὲ τονικὴν ἐπίσης do.

Ἡ μελωδία καλύπτει εἰς 10 μέτρα εἰς ρυθμὸν τῶν $\frac{3}{4}$ ἕνα δεκαπεντασύλλαβον στίχον μὲ ἐπανάληψιν τοῦ δευτέρου ἡμιστίχου ἐξ ἐνὸς ἑπτασυλλάβου. Ἡ ἔκτασις τῆς εἶναι μιὰ ὀκτάβα.

89

1 Ὁ ξέ-νος ἀ-πε-φά-σι-σε νὰ
 πά-η νὰ στε-φα-νώ-ση, νὰ πάῃ νὰ
 στε-φα-νώ-ση 2 Κ' ἡ μόν-να του τοῦ
 ἔ-λε-γε ἄρ-μα-τα νὰ - ν. τοῦ
 ὀ-ση ἄρ-μα-τα νὰ - ν. τοῦ ὀ-ση.

Ton

¹ Κέντρο. Λαογρ., ἀρ. 2958, σ. 32-33. ἀρ. εἰσ. μουσ.12892 (ταιν. 942 Α1). Τραγ.: ὁ Διο-
 νύσιος Τζαβάρης (ἔτων 25) ἐκ τοῦ χωρίου Κερί.

² Βλ. Μαρ. Μινώτου, Τραγούδια τῆς Ζακύνθου, Ἀθῆναι 1933, ἀρ. 300, σ. 47.

Ὁ Ξένος ἀπεφάσισε νὰ πάη νὰ στεφανώσῃ
 κ' ἢ μάνα του τοῦ ἔλεγε, ἄρματα νὰ τοῦ δώσῃ.
 — Τί νὰ τὰ κάνω τ' ἄρματα, ἐγὼ ἐχθροὺς δὲν ἔχω,
 ἐκτὸς καὶ μὲ σκοτιώσουνε ἀπὸ τοὺς φίλους ποὺ ἔχω.
 Κι ἀπόνυς ἐστεφάνωσε, κατήβηκε στὸν Ἄμμο,
 δυὸ κουμπουριὲς τοῦ ἔδωσε ὁ Λέιτσερης ὁ Γιάννος.
 — Σῦρε νὰ εἰπῆς σῆς Ξένανας, τῆς μάννας του τοῦ Νιόνιου,
 νὰ ῥθῆ νὰ δῆ τὸν Νιόνιο τῆς στὸν Ἄμμο ξαπλωμένο.
 — Δὲν στὸ ἔλεγα, παιδάκι μου, ἄρματα νὰ σοῦ δώσω.
 — Σήκωσε τὸ γελέκι μου, νὰ ἰδῆς τὴν κουμπουριά μου,
 μοῦ ῥάφαν καὶ μοῦ ῥλόγισαν τὰ φύλλα τῆς καρδιάς μου.

Ἄριθμ. 2. - Τὸ τραγούδι «Μιά κόρη ρόδα μάζευε», παλαιὰ παραλογή, ἀνήκει εἰς τὸ διατονικὸν τρόπον τοῦ Fa, ἀντίστοιχον τοῦ τρίτου ἤχου τῆς Βυζαντινῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, ὅστις εἶναι ὁμοιος μὲ τὴν κλίμακα τοῦ Fa μεῖζ. τῆς εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς. Τον. mi² = fa².

Ἡ μελωδία ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο μουσικὰ μοτίβα Α-Β, τῶν τεσσάρων μέτρων ἕκαστον (4/8). Τὸ α' μέρος καλύπτει ἓνα ὀκτασύλλαβον καὶ τὸ β' ἓνα ἡμίσιχον ἑπτασύλλαβον¹. Ἡ μελωδία ἐνθυμίζει κρητικὴν μαντινάδα, προσαρμόζεται δὲ εἰς τὴν Ζάκυνθον εἰς πολλὰ ἄλλα ποιητικὰ κείμενα (προσώμια). Ἡ ἔκτασις τῆς εἶναι μία ἔκτη. Τὸ ἴδιον τραγούδι ἐπανελήφθη ὑπὸ τῆς ὁμάδος εἰς ρυθμὸν Καλαματιανὸν καὶ εἰς τὸν τρόπον τοῦ Mi.—

Miá κό. ρη ρό, μιὰ κό - ρη ρό - δα μάζε - ε μιὰ
 κό. ρη ρό - δα ῥμά. ζε. ε κι' ἀν. θοὺς ἔ. κορ. φο - λό. γα

Τον.

¹ Κέντρον Λαογρ., ἀρ. 2958, σ. 38, ἀρ. εἰσ. μουσ. 12898 (ταιν. 942 Α7) τραγ.: Ἡ Κρυσταλλία Κουκῆ, ἐκ τοῦ χωρίου Κερί. (Βλ. τὸ κείμενον καὶ εἰς *Μαγ. Μινώτον*, ἔνθ. ἀν., σελ. 14, ἀρ. 14).

* Κατὰ τὴν ἠχογράφησιν τοῦ ἔσματος ἡ ἐκτέλεσις αὐτοῦ ὑπὸ τῆς τραγουδιστρίας ἤρχισεν ἐκ λάθους ἀπὸ τὸ Β' μέρος τῆς μελωδίας.

Μιά κόρη ρόδα μάζευε κι άνθους έκορφολόγα
 κι ό γιός του Ρήγα πέρασε περδικοκνηγώντας.
 Αυό ρόδα τής έγύρευε και τέσσερα του δίνει,
 κ' ή μάνα της την ξάνοιξε¹ από τό παραθύρι.
 Σώπα να 'ρθούν τ' άδέρφια σου κι ά δέ σε μαρτυρήσω².

Ἄριθμ. 3 - Τό ερωτικόν ᾠσμα «Ἦλιε μ' γιατί ἄργησες νά βγῆς», εἶναι εἰς τόν τρόπον τοῦ Fa, ἀντίστοιχον τοῦ τρίτου ἤχου τῆς Βυζαντινῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς καί τοῦ Fa μεῖζ. τῆς Εὐρωπαϊκῆς. Τονική $1a^2 = fa^2$. Ὁ ρυθμός εἶναι $\frac{7}{8}$ τοῦ Καλαματιανοῦ χοροῦ. Ἡ μελωδία εἰς τό α' μέρος καλύπτει εἰς 4 μέτρα ἕνα δεκαπεντασύλλαβον στίχον, ὁ ὁποῖος ἐπαναλαμβάνεται ἀπό τήν χορῶδιαν, ἡ ὁποία καί αὐτοσχεδιάζει τήν δευτέραν φωνήν. Τό β' μέρος τῆς μελωδίας ἀποτελεῖται ἀπό τό δεύτερον ἡμίστιχον (ἐπτασύλλαβον) τοῦ προηγουμένου στίχου, μέ ἕνα ὀκτασύλλαβον τσακίσμα πού συμπληρώνει ἕνα δεκαπεντασύλλαβον, πάντοτε εἰς διφωνίαν.

♩ ~ 264

ENAS

“Η - λιεμ' για τ'αρ-γη - σεσ να δγῆς - να δγῆς να δα - σι -

OMAS

λέ - ψης, η - λιεμ' για τ'αρ-γη - σεσ να δγῆς - να

ENAS

δγῆς να δα - σι - λε - ψης - αχ! κι αρ-γες - να

OMAS

δα - σι - λε - ψης, μαυ - ρα μα - τια - να - δια - λε - ξης

OMAS

αχ! να δγῆς να βα - σι - λε - ψης, μαυ - ρα μα - τια να δια - λε - ξης

Tan.

¹ τήν εἶδε.

² Βλ. τήν συνέχειαν τοῦ κειμένου εἰς τό χ/φον, ἀρ. 2958, σ. 232-233.

"Ηλιε μου, γιατί ἄργησες νὰ βγῆς
 κι ἄργεις νὰ βασιλέψης (δὶς)
 ἄχ! κι ἄργεις νὰ βασιλέψης,
 μαῦρα μάτια νὰ διαλέξης.
 Μήπως μὲ τ' ἄστρα ἴμάλωσες,
 μήπως μὲ τὸ φεγγάρι,
 μήπως μὲ τὸ φεγγάρι,
 Χαῖδω μου, ποιὸς θὰ σὲ πάρη¹;

Ἄριθμ. 4. - Ἡ «ἄμοιρη» εἶναι χορὸς μιμικός, σταυρωτός. Οἱ χορευταὶ χορεύουν εἰς κύκλον, πιασμένοι ἀπὸ τὰ χέρια.

Εἰς ὄρισμένον σημεῖον τοῦ χοροῦ σταματοῦν, κτυποῦν τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς μηρούς των, ἐκφωνοῦν θρηνητικὰ ἐπιφωνήματα εἰς κωμικὸν τόνον καὶ κατόπιν συνεχίζουν τὸν χορὸν. Τραγουδεῖ ἕνας κορυφαῖος τραγουδιστῆς καὶ ἐπαναλαμβάνουν ἐν χορῶ οἱ ἄλλοι.

Ἡ μελωδία ἀνήκει εἰς τὸν τρόπον τοῦ do (do = fa) μὲ τονικὴν La^{b2} = fa², ἀντίστοιχον τοῦ πλαγίου Δ' ἤχου τῆς Βυζαντινῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς. Τὸ α

Παν. τρεύ.τη.κα ἡ ἄ - - μοι.ρη μ'έ - -
 να ——— μ'έ - να παλ.λη.κα - ρά - κι, Παν.τρεύ.τη.κα ἡ
 ἄ.μοι.ρη μ'έ. να ——— μ'έ. να παλ.λη.κα. ρά. κι. —
 Κά. δε πρω.ί —, ἡ ἄ.μοι.ρη —, κά. δε πρω.ί —, ἡ
 ἄ.μοι.ρη —, κά. δε πρω.ί — μ'έ. φόρ.τω. νε
 Τον.

¹ ΚΛ, ἀρ. εἰς. μουσ. 13111 (ἀρ. ταιν. 964 Α3) ἠχογρ. εἰς τὸ χωρίον "Ἅγιος Λέων.

μέρος τῆς μελωδίας καλύπτει εἰς 4 μέτρα καὶ εἰς ρυθμὸν $\frac{7}{8}$, ἕναν στίχον δεκαπεντασύλλαβον. Τοῦτο τραγουδεῖ ὁ κορυφαῖος καὶ ἐπαναλαμβάνει ἡ ὁμάς. Τὸ β' μέρος καλύπτει ἐπίσης εἰς 4 μέτρα ἕνα δεκαπεντασύλλαβον στίχον ὁ ὁποῖος ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ τὴν ὁμάδα.

Ἡ ἔκτασις τῆς μελωδίας εἶναι μιᾶς ἔκτης¹.

*Παντρεύτηκα, ἢ ἄμοιρη², μ' ἕνα παλληκαράκι (δὶς)
κάθε πρωὶ, ἢ ἄμοιρη, κάθε πρωὶ μ' ἐφόρτωνε
κάθε πρωὶ μ' ἐφόρτωνε ἕνα κοιλὸ κριθάρι
στὸ μύλο νὰ τὸ κουβαλῶ (τρὶς)
νὰ πάω νὰ τ' ἀλέσω (στὸ μύλο νὰ τ' ἀλέσω).
Βρίσκω τὸ μύλο κάρβαλο (=κλειστὸ)
καὶ τὰ κλειδιὰ παρμένα.
Νὰ κι ἄντρας μου, τὴν ἄμοιρη,
νὰ κι ἄντρας μου, πὸν ἐρχόντανε
μ' ἕνα μαχαίρι μαῦρο,
νὰ μοῦ τὸ βάλῃ στὴν καρδιά
νὰ βγάλῃ μαῦρο αἶμα.*

Ἄριθμ. 5 - Τὸ μοιρολόγι «Τίνος ἀμπέλια χλῖβονται»³, εἶναι χαρακτηριστικὸν τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον μοιρολογοῦν τοὺς νεκροὺς εἰς τὴν Ζάκυνθον. Ἡ μελωδία ἀνήκει εἰς τρόπον καὶ τονικότητα τοῦ Ré (ré = do), ἀντίστοιχον τοῦ Α' ἤχου τῆς Βυζαντινῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς καὶ εἰς τὸν ρυθμὸν τῶν $\frac{6}{8}$.

¹ Κ. Λ., ἀρ. 2958, σ. 239, ἀρ. εισ. μουσ. 13.117 (ταιν. 965 Α3). Τραγ.: Γ. Μπάστας καὶ ὁμάς ἀνδρῶν ἐκ τοῦ χωρίου Ἅγιος Λέων.

² Ὁ τραγουδιστὴς εἶπε : τὴν ἄμοιρη.

³ Κ. Λ., ἀρ. 2958, σ. 135-139, ἀρ. εισ. μουσ. 13003 (ταιν. 952 Α6). Μοιρολογεῖ ἡ Μαγδαληνὴ Καψάσκη, ἐκ τοῦ χωρίου Παντοκράτωρ.

Τὸ α' μέρος καλύπτει εἰς 4 μέτρα μὲ τὰ ἐπιφωνήματα μαζί ἐν ἡμίστιχον ὀκτασύλλαβον· τὸ β' μέρος μὲ τὸ τσάκισμα ἑνὸς πεντασύλλαβου (ἐπιφώνημα καὶ παρεμβολὴ λέξεως) καλύπτει ἐπίσης εἰς 4 μέτρα ἕνα ἑπτασύλλαβον στίχον, δηλαδὴ ἡ μελωδία καλύπτει ἐν ὅλῳ ἕνα δεκαπεντασύλλαβον μὲ τὸ σχετικὸν τσάκισμα.

*Τίνους ἀμπέλια χλίδονται, — ὦχον χλίδονται,
 τίνους σταφίδες κλαῖν(ε)¹
 ὦ! τίνους ἀποκεράμιδα, — ἀποκεράμιδα
 τὴν ἔναι τὸ φαρμάκι.
 ὦ! καὶ λένε ποῦ εἶν' ἀφέντης (σου), — ὦ λεβέντη μου,
 καὶ δὲν φαίνεται (νὰ ᾿λθ᾿)
 ὦ! τάχα καὶ μὴν ἀρρώστησε, — ὦ λεβέντη μου,
 τάχα μὴν ἐθερμάθ(η)
 ὦ! τάχα καὶ μὴν ἀπέθανε, — μὴν ἀπέθανε
 καὶ δὲν φαίνεται (νὰ ᾿λθ᾿)
 ὄλα πὼς θὰ τὰ καταδεχιῆς, ὦ λεβέντη μου,
 ταχὰ τὰ παγωμένα, — ὦχ τὰ χαμηλὰ προσκέφαλα,
 προσκέφαλα καὶ τὰ κακοσιρωμένα
 ὦχ, τὸ ἔμπα σου ἦτανε χρυσό, — ὦ λεβέντη μου,
 τὸ ἔβγα σ' ἀσημένιο,
 ὦχ, τὰ δυό σου χέρια τὰ χρυσᾶ, — ὦ λεβέντη μου.
 μελίσοι φορτωμένα κλπ.*

RÉSUMÉ

**Mission musicale dans l'île de Zakynthos (Zante)
 du 5 août au 3 septembre 1965.**

par St. Caracassis

Durant sa mission ci-dessus mentionnée, l'auteur a opéré des enregistrements sur bandes de magnetophone à la ville de Zakynthos et aux villages: Keri, Lithakia, Pantocrator, Exochòra, Mariés et Ano et Messés

¹ Αἱ ἐντός παρενθέσεως λέξεις καὶ φωνήεντα δὲν ἀκούονται εὐκρινῶς ἕνεκα τῶν λυγμῶν τῆς μοιρολογιστρίας.

Volimes. Il a enregistré 320 chansons et danses populaires, ainsi que de la musique populaire urbaine, comme des sérénades, des barcarolles, des romances etc. d'une à quatre voix avec accompagnement des guitares et mandolines. Ces dernières mélodies sont écrites par des compositeurs connus sur les modèles de la musique occidentale.

Il est à noter qu'on ne rencontre point des mélodies appartenant à des échelles chromatiques, ni des chansons au rythme libre (ad libitum) comme on en trouve en Grèce continentale, p. ex chansons dites de la «table» (cléphtiques etc.).

Les «arekia» sont des distiques populaires comme les mantinades de Crète, chantées a Cappela par 4-6 chanteurs et de 3 à 4 voix (ténor, baryton et basse) et présentent un intérêt particulier d'harmonisation populaire improvisée.

Les chansons populaires enregistrées comprennent des moirologues (chants funèbres), qui sont encore en usage dans l'île, des chansons acritiques, des ballades, des chansons de culte, d'amour, des distiques etc.

Les danses populaires sont: le Syrtos, le Calamatianos, qui sont panhélieniques, et les danses locaux: Zakyntthinós, Stavrotós, Levantinikos etc. et aussi le Yarghitos ou danse dite de Thésée.

Comme instruments populaires on ne trouve aujourd'hui que les «tambourloniacara», composés d'un journa (niacaro) et d'un petit tambour joué avec deux petites verges, ainsi que la floyera (pipeau des bergers).

De ces enregistrements nous publions cinq chansons.

La 1ère (p. 263) est une chanson locale dans le mode de do, équivalent au 4ème ton plagal de la musique ecclésiastique Byzantine. La mélodie correspond en dix mesures de 3/4 à un vers de 15 syllabes, avec répétition du second hémistiche de 7 syllabes.

La 2ème (p. 264) est une ancienne ballade très connue.

Le mode est en fa, équivalent au 3ème mode Byzantin et de la gamme de Fa Mi de la musique occidentale. La tonalité est de mi² transportée au fa². La mélodie est en deux motifs (A + B) de quatre mesures de 4/8 chaque et correspond: le motif A a un octosyllabe et le B à 7 syllabes. L'ambitus est d'une sixte.

La 3ème (p. 265) est une chanson d'amour dans la même tonalité

¹ de l'italien orechio=oreille.

que la précédente et dans le rythme de la danse de Calamatianós (7/8). La mélodie correspond en 4 mesures à un vers de 15 syllabes (motif A) et à un vers de 7 syllabes avec «tsakisma» de 8 syllabes (le motif B). Chaque partie est chantée d'abord par une seule voix et puis répétée par le groupe qui improvise en même temps la seconde voix.

La 4ème (p. 266) est une chanson comique. La mélodie est dans la tonalité de fa ($la^{b2} = fa^2$) et dans le mode de do (do = fa), équivalent au 4ème mode plagal Byzantin (do = fa), et correspond en 4 mesures de 7/8 à un vers de 15 syllabes. L'hambitus est d'une sixte.

La 5ème (p. 267) est un moirologue (chant funèbre). La mélodie est en ré équivalente au 1er mode Byzantin. La 1ère partie en 4 mesures de 6/8 correspond à un demi vers de 8 syllabes et la 2ème à 7 syllabes avec répétition, en guise d'exclamation, de 5 syllabes. Toute la mélodie correspond ainsi à un vers de 15 + 5 syllabes.